

LORNA BYRNE

*De unde vine
iubirea*

editura rao

Editura RAO
Str. Bărgăului, nr. 9–11, sect.1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

LORNA BYRNE
Love from Heaven
Copyright © Lorna Byrne, 2014

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:
Andra Elena Agafiței
prin Lingua Connexion

© Editura RAO, 2014
pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-609-701-7

CUPRINS

- 1 Suntem toți iubire pură / 7
- 2 Învățând să te iubești din nou / 21
- 3 Legăturile iubirii frățești / 37
- 4 Prietenia este iubire / 53
- 5 Iubirea față de străini / 72
- 6 Iubește-ți părinții / 80
- 7 Iubirea față de animale / 95
- 8 Iubirea față de copii / 108
- 9 Luați decizia să vă iubiți viața / 115
- 10 Iubirea față de planetă / 131
- 11 Așteptările noastre nerealiste
față de iubirea romantică / 142
- 12 Iubește-ți dușmanii și pe cei pe care
îți vine greu să-i iubești / 158
- 13 De unde vine iubirea / 177

1

Suntem toți iubire pură

Suntem toți iubire pură. Dar cei mai mulți dintre noi am întemnițat această iubire în noi înșine și refuzăm să o eliberăm. Totuși, iubirea aceasta continuă să existe. O putem închide, dar n-o putem distruge și avem întotdeauna potențialul de a o elibera. Mai întâi de toate, o eliberăm învățând cum să ne iubim din nou. Dacă nu ne putem iubi, nu-i putem iubi nici pe alții.

Iubirea este cea mai puternică forță din lume; vine din sufletul nostru. Iubirea este cea care ne aduce bucuria și fericirea în viață; iubirea este cea care ne ajută să alegem calea cea bună și care ne împinge înainte, indiferent ce se ni se întâmplă în viață; iubirea este cea care dă valoare vieții.

Iubirea este precum soarele; este forța noastră vitală, care transcende totul. Și totuși, îngerii continuă să-mi arate cât de mulți oameni nu se iubesc destul, și, prin urmare, cât de

puțină iubire există cu adevărat în viața noastră – și cât de multă ar putea fi. Starea lumii în care trăim este o dovadă a absenței acestei iubiri.

Oamenii consideră că iubirea ar trebui să fie numai lapte și miere – dar adevărul este că iubirea adesea doare. Atunci când ne deschidem în fața iubirii, ne deschidem și în fața durerii. Atât de mulți dintre noi am învățat încă de când eram copii să ne împietrim inima, să întemnițăm iubirea de teamă să nu fim răniți! Întemnițându-ne iubirea, devenim și noi, și lumea în care trăim mai răi, mai egoiști și mai triști. Închizându-ne iubirea profund în adâncuri, ne diminuăm umanitatea.

Încă de când eram copil, îngerii m-au învățat totul despre iubire și m-au ajutat să văd fizic forța iubirii.

Văd îngeri tot timpul. Îi văd de când mă știu. Din prima clipă în care am deschis ochii, după ce m-am născut, îngerii erau acolo – chiar dacă atunci nu știam că sunt îngeri. Încă îi văd la fel de clar cum îmi văd fiica stând în fața mea, la masa din sufragerie. Nu a existat zi în care să nu fi văzut îngeri. Îngerii sunt cei mai buni prieteni ai mei, însoțitorii și dascălii mei.

Prima dată când am înțeles că îngerii mă învață despre iubire aveam cinci ani. Stăteam la masa din bucătărie, acasă, în Old Kilmainham, Dublin, cu părinții și surorile

mele. La noi venise un musafir care adusese un desert minunat: un tort de ciocolată. Noi, copiii, eram foarte entuziasmați, pentru că părinții mei rareori își permiteau să cumpere un tort. Masa era înconjurată de îngeri. Unul dintre îngeri mi-a spus să-mi urmăresc tatăl cu atenție. Am făcut ce mi-a cerut. Uitându-mă cu atenție, am observat ceea ce părea să fie o ceață catifelată, care ieșea blând din tatăl meu. Părea să iasă din fiecare por al ființei lui, din întreg trupul, deplasându-se spre mama mea. Am privit-o pe mama și mi-am dat seama că și din ea ieșea o ceață similară. Cele două cețuri se atinseră și se împletiră. Ceața nu avea culoare, dar strălucea așa cum gheața strălucește în lumina soarelui.

Și atunci a fost prima dată când mi-am dat seama că pot vedea fizic forța iubirii și că n-aș fi văzut-o fără ajutorul îngerilor.

Tata tăia tortul și începuse să mă servească pe mine prima, dar mama l-a oprit, spunându-i cu asprime că sora mea ar trebui să primească prima felie. Tata a ridicat privirea, ca și cum îl înțepase ceva, iar ceața a părut să se retragă, întorcându-se la el. Forța iubirii pe care o văzusem între ei dispăruse. Îngerii mi-au spus că acel comentariu mânios al mamei îl făcuse să-și retragă iubirea și s-o întemnițeze. Tata era rănit și confuz, pentru că nu alesese în mod voit un copil în defavoarea celuilalt; mă

servea pe mine prima doar pentru că eram mai aproape de el decât sora mea.

Iar acesta avea să fie doar primul dintr-o serie de cazuri numeroase când aveam să văd această forță a iubirii. O văd atunci când cineva are gânduri iubitoare față de o altă persoană sau de un lucru. Dar n-o văd la oricine sau oricând. Să fiu sinceră, n-o văd pe cât de des mi-aș dori. O văd, probabil, la o persoană din cele douăzeci cu care mă întâlnesc într-o zi obișnuită.

Încă nu știu să descriu mai departe cum arată această forță a iubirii. Nu seamănă deloc cu o aură sau cu o energie, nici cu o rază de lumină. Deși uneori este total diferită, eu reușesc să o văd.

Îngerii nu m-au învățat doar să văd forța iubirii, ci și cum să-i văd și să-i măsoar intensitatea – așa cum măsoară temperatura.

Iubirea e cel mai puternic lucru de pe pământ.

Îngerii m-au învățat tot ceea ce știu. Îngerul Mihail și Îngerul Hosus sunt, probabil, îngerii care m-au învățat cele mai multe lucruri – în afara îngerului meu păzitor, despre care nu am voie să vorbesc. Pe Îngerul Mihail l-am întâlnit pentru prima dată când eram copil. Aproape

întotdeauna îmi apare sub înfățișarea unui bărbat atrăgător. Pe Îngerul Hosus l-am cunoscut atunci când am văzut pentru prima dată forța fizică a iubirii. El îmi apare ca un bătrân dascăl de modă veche, îmbrăcat cu o robă și purtând o pălărie ciudată. Este foarte învățat și înțelept și se pricepe de minune să mă înveselească și să-mi redea încrederea în mine. A început să mă ajute cu mulți ani în urmă, când, elevă fiind, din cauza dislexiei mele, aveam probleme la învățătură și mă consideram foarte proastă, și mă ajută și acum, când scriu și dau interviuri.

Mai există un înger, al cărui nume nu-l cunosc și pe care nu l-am văzut prea bine niciodată, care este în preajma mea când mi se predau lecții despre iubire. Acest înger era în bucătărie când am văzut iubirea dintre mama și tata, și este cu mine acum, când scriu despre forța iubirii. Îngerul pare întotdeauna să stea la dreapta mea, puțin în spatele meu, dincolo de raza privirii mele; ca și cum atât mi-ar fi permis să văd. Am pus întrebări despre acest înger, dar nu mi s-au dat alte amănunte. Îl consider un tip special de înger-dascăl, trimis să mă ajute să înțeleg mai multe despre iubire, pentru a împărtăși aceste cunoștințe cu voi.

După ce îngerul fără nume mi-a arătat cum să văd fizic forța iubirii, m-a învățat cum să-i măsoar intensitatea. Cum pe atunci nu aveam decât șase sau șapte ani, acest înger m-a învățat

folosindu-mi degetele. Când dorea să-mi indice că forța iubirii pe care o vedeam avea gradul trei de intensitate, îmi îndoia două degete de la mână, ca să le lase pe celelalte trei ridicate. În timp ce-și preda lecția, stătea în spatele meu și, ori de câte ori încercam să mă întorc să-l privesc, îmi era fizic imposibil, ca și când o forță m-ar fi împiedicat.

Dacă aș fi învățat să măsoar forța iubirii ca adult, cred că îngerul ar fi ales alte metode de predare. Dar așa am învățat și tot așa măsoar intensitatea iubirii și astăzi.

Mai toată iubirea pe care o văd măsoară între 1 și 10, dar uneori am privilegiul de a mi se arăta o iubire care depășește limita; cred că este de ordinul 100. Acest număr – 100 – este cel mai mare număr pe care l-am putut înțelege copil fiind, când îngerul fără nume mă învăța să măsoar.

Este atât de frumos să vezi o iubire de o așa intensitate, de 100! Aceasta reflectă puritatea iubirii care vine din profunzimea ființei. Totuși, este atât de greu de descris; este transparentă precum cristalul și plină de o lumină caldă, iar forța iubirii strălucește în jurul persoanei și se propagă din ea.

Mă bucură enorm când văd iubire de o asemenea intensitate. Mă copleșește emoțional și mă lasă fără cuvinte. Mă atinge în adâncurile fapturii mele și îmi trezește întreaga iubire. Îi pot simți efectele săptămâni de-a rândul.

Nu știu dacă simt forța iubirii altfel decât alții. Îngerii mi-au spus că oricine poate simți iubirea. Totuși, pentru că îngerii m-au ajutat să conștientizez iubirea și m-au învățat cum să o văd fizic, sunt mai sensibilă decât alții.

Îngerii mi-au spus că Dumnezeu mi-a dat darul de a vedea forța iubirii ca să pot trezi iubirea care se află în noi toți.

Cu toții suntem născuți iubire pură. Ca bebeluș în pântecele mamei, iubim necondiționat. La naștere, fiecare dintre noi strălucește de iubire pură, fie că suntem doriți sau nu, fie că mamele noastre au sau nu o sarcină ușoară. Ca nou-născuți, știm că suntem perfecți și că merităm iubire și simțim iubire pură pentru noi și pentru toți cei din jurul nostru.

Totuși, aproape imediat, această forță a iubirii începe să se atenueze. Având chiar și cei mai iubitori părinți, bebelușul începe să simtă răceala și lipsa de iubire din lume și începe să se protejeze, întemnițând această iubire în străfundul ființei.

Îngerul fără nume m-a învățat să văd cum arată fizic încarcerarea iubirii. Aveam cam opt ani când m-a învățat asta. Trăiam în casa verișorului meu din Ballymun, pentru că acoperișul căminului nostru din Old Kilmainham se prăbușise. Era o zi frumoasă de primăvară și mă întorceam de la magazin, de unde cum-părasem lapte pentru mama. Îngerul fără nume și-a făcut apariția lângă mine. Un grup

de băieți se juca pe stradă, iar îngerul mi-a arătat un băiat costeliv, de vreo cinci ani, îmbrăcat în pantaloni scurți și cu o cămașă care îi atârna afară din pantaloni, spunându-mi să-l privesc cu atenție. Pe când îl urmăream cu privirea, băiatul s-a întors spre mine și m-a privit. Îngerul mi-a permis să văd ceva ce semăna cu o bandă în jurul trupului băiatului, la nivelul inimii. Este greu de descris; era transparentă, ca o pojghiță de gheață, dar dură și rece.

Era ca și când iubirea din el era întemnițată, ca să nu poată fi rănit din nou. Îngerii m-au întrebat dacă simt ceva. Simțeam trauma și durerea băiatului, dar și iubirea care nu putea evada, iar asta mă distrugea.

Am vrut să-l îmbrățișez; m-am îndreptat spre el și, apropiindu-mă, am văzut că avea lacrimi în ochi. L-am salutat și am întins mâna, dar băiatul a fugit.

Îngerul mi-a spus că își întemnițase iubirea și că îi era teamă de afecțiune, de a mea sau de a oricui altcuiva. Mi-a părut rău că nu aveam dulciuri în buzunare, ca să-i pot da. Ca un copil ce eram, l-am întrebat pe înger dacă o bomboană ar schimba situația. Nu-i vedeam chipul îngerului – nu l-am văzut niciodată –, dar am simțit că îmi zâmbea, răspunzându-mi că bunătatea, un gest de iubire, din partea oricui, chiar și a unui străin, l-ar putea ajuta să-și elibereze o parte din iubire.

Uneori, inconștient, eliberăm o parte din iubire. Când auzim de o tragedie care a avut loc în altă parte a lumii, ne simțim cuprinși de o enormă tristețe și compasiune. Nu cunoaștem persoanele afectate, dar ne pare rău pentru ele. Suntem impresionați. Iubirea din noi prinde viață și o eliberăm parțial.

Îmi amintesc faptul că m-am întâlnit cu o femeie pe stradă, chiar după ce auzisem știrile despre tsunami-ul din 2004, din Asia de Sud-Est. Nu aflasem nimic despre dezastru, așa că am fost înmărmurită de puterea iubirii pe care o vedeam venind dinspre ea și nu știam ce o determinase. Era ca o tornadă de iubire care exploda din fiecare părticică a trupului ei; de parcă toate zidurile pe care le construisese în juru-i ca să se apere de durerea iubirii fuseseră distruse de puterea emoțiilor și a iubirii pe care o simțea.

Simțim iubirea prin emoții, iar acestea ne tulbură, ajutându-ne să eliberăm iubirea din noi, pe care încercăm să o ținem înlănțuită. Mulți dintre noi facem tot ce ne stă în putință să împiedicăm trezirea la viață a iubirii din noi, să nu ne permitem să simțim această compasiune. Decidem că, dacă un eveniment nu ne afectează personal, nu ar trebui să ne emoționeze – doar nu ne afectează viața. Și totuși, o face. Atunci când nu ne permitem să simțim compasiune și iubire pentru semenii noștri, chiar și pentru străini, devenim mai puțin